

de Radikales og Socialdemokraternes Teori skulde være en forbillig Ordning. Jeg vil da haabe, at det ærede Medlem ikke mener, at det blot er de to Partier, der synes, at det er en god Ordning. Jeg skulde tro, at den Ordning, vi har faaet, i Virkeligheden er af en saadan Natur, at hele det danske Folk, eller i hvert Fald det langt overvejende Flertal, er godt tilfreds med den og har god Grund til at være tilfreds. Det er ikke rigtigt, hvad der er blevet sagt, at vi, der har holdt paa den nationale Grænse, havde ventet fuldstændig Ro ved denne Grænse. Det har der ingen Grund været til; det sagde sig selv, at da Grænsen ikke fuldkommen skilte mellem Dansk og Tysk, saa maatte der blive nogen Bevægelse og Uro paa begge Sider af den. Men jeg vil i denne Forbindelse fastholde, at den Grænse, vi har faaet, var alle Partier her paa Rigsdagen enige om i Oktober 1918, og at den er omtrent enstemmig godkendt af den nordslesvigske Vælgerforening. Det var Hensigten, at Grænsen skulde drages efter Nationalitetsprincippet og med Selvbestemmelsesretten som Grundlag, og det er dette, som er sket. Denne Grænse er ikke nogen Partigrænse, det er en Grænse, som Folket maa være glad ved at have faaet. Denne Grænse er gennemført af en Mand, der mindst af alt er nogen Partimand, der fremfor alt er en dansk Mand, som har været vor Fører gennem Nationalitetskampen i den sidste Menneskealder og under Koller-Politikken ikke blot var vor Fører, men en Ven og Raadgiver, som man fra alle Egne af Landet søgte til, hvis Dør altid stod aaben, som, naar han blev spurgt til Raads, altid gav Raad, og jeg tror, at Tusinder vil sige, at han har givet dem gode Raad. Grænsen er draget under Ledelse af en Mand, der straks ved Krigens Udbrud saa, at nu var Øjeblikket kommet, der aabnede store Udsigter, og som under Krigen ikke har tænkt paa andet end at faa dette Spørgsmaal løst saa godt, som det var muligt fra et dansk Synspunkt. Jeg synes, det overhovedet ikke skulde siges i denne Sal, at denne Grænse er en Partigrænse; den er en Grænse, som det danske Folk maa være glad ved at have faaet.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen fremdrog Spørgsmaalet om Internationaliseringen, og jeg er derfor nødt til at sige et Par Ord derom. Det ærede Medlem sagde, at dette Forsøg blev gjort for at gavne de Danske Syd for Grænsen. Jeg vil kort sige, at jeg tror ikke, dette Forsøg skulde have været gjort. Det var en klar Forudsætning i Versailles-Traktaten, at Grænsen skulde dra-

ges paa Grundlag af Folkenes Selvbestemmelsesret. Vi havde selv været med til at give de Regler, der gjaldt for Afstemningen. Vi havde faaet et fuldkommen klart Svar, og det tror jeg vi skulde have ladet det bero ved. Nej, hvis man vilde have støttet de Danske Syd for Grænsen, saa burde man have grebet Sagen an paa ganske anden Vis, saa burde man i Tide have forudset, at den Mulighed var til Stede, at Grænsen ikke kom til at gaa længere mod Syd, end faktisk Tilfældet er blevet. Paa et tidligere Tidspunkt vilde det have været meget let at faa det ordnet saaledes, at de Danske Syd for Grænsen havde faaet samme Kaar, som det tyske Mindretal Nord for Grænsen fik. Men selv paa et saa sent Tidspunkt, som da Internationaliseringsplanen var oppe, vilde det meget vel have været muligt at skabe gode Kaar for de Danske Syd for Grænsen, hvis man i Stedet for at splitte havde samlet alle Retninger indenfor det danske Folk til et Arbejde med dette Formaal. Med Hensyn til i hvad Retning det skulde gaa, vil jeg gerne henvise til, at der ved Forhandlinger mellem tyske og danske Socialdemokrater er stillet Krav om, at der bør gives lige Kaar for det danske Mindretal Syd for Grænsen og det tyske Mindretal Nord for Grænsen. Jeg tror, at der dér er lagt en Grundvold, som man kan bygge videre paa, og at vi ad den Vej, selv om det nu er sent, maa kunne naa et Stykke frem.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse nævne, hvor glade vi har været ved den Udenrigspolitik, der har været ført under den tidligere Udenrigsminister Harald Scavenius. Denne Udenrigspolitik er ført ikke blot med Fasthed, men med Takt og med Forstaaelse af de særlige Forhold dernede, og hvis jeg skulde udtale et godt Ønske for hans højt-ærede Efterfølger, er det dette, at han maa have samme lykkelige Haand til at arbejde med disse Ting, som hans Forgænger har haft.

Naar jeg i det hele har ønsket at tale her i Dag, er det væsentlig, fordi jeg vil udtale Ønsket om, at den Statsbevilling, der hidtil er givet med Enstemmighed af alle danske Partier til Fremme af dansk Kultur i Udlandet, men især Syd for Grænsen, fortsat maa gives enstemmig, ogsaa under skiftende Regeringer. Der er jo saa meget, der her i Rigsdagen er Uenighed om, men jeg vil gerne, at man skulde bevare Enigheden om denne Statsbevilling. Jeg vil i højeste Grad ønske, at det enige Arbejde, der her er begyndt, støttet af alle Partier, maa kunne fortsættes. Saa vidt jeg ved, vil der blive ført mere indgaaende Forhandlinger om de Synspunkter,